

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE

VĚC ČADEK A OSTATNÍ proti ČESKÉ REPUBLICE

*(stížnosti č. 31933/08, 60084/08, 6185/09, 46696/09, 52792/09, 53518/09,
10185/10, 42151/10, 3167/11 a 20939/11)*

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

22. listopadu 2012

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořizovaný úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Čadek a ostatní proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Dean Spielmann, *předseda*,

Mark Villiger,

Karel Jungwiert,

Boštjan M. Zupančič,

Angelika Nußberger,

André Potocki,

Helena Jäderblom, *soudci*,

a Stephen Phillips, *zástupce tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 23. října 2012,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno deseti stížnostmi (viz připojený seznam) směřujícími proti České republice, které byly podány k Soudu na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Stěžovateli je pět fyzických osob a dvě společnosti, jejichž údaje jsou uvedeny v příloze.

2. Jména zástupců stěžovatelů jsou rovněž uvedena v příloze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatelé zejména tvrdili, že jejich právo na majetek bylo porušeno v důsledku toho, že stát vydal zákon, který zrušil jejich právo na získání náhradních pozemků za jejich restituční nároky.

4. Dne 27. září 2011 byla o stížnostech uvědomena vláda.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

A. Situace stěžovatelů

5. Podle zákona o půdě měly oprávněné osoby právo na vrácení pozemků, které jim byly zabaveny před rokem 1990. Pokud z různých důvodů uvedených v zákoně nebylo možné vydat konkrétní pozemek, měly nárok na náhradní pozemek se srovnatelnou cenou (dále jen „restituční nárok“). Tyto restituční nároky vypořádává Pozemkový fond, veřejnoprávní subjekt spadající pod ministerstvo zemědělství (dále jen „fond“). Některé původní oprávněné osoby převedly své nároky na další osoby, což zákon umožňoval. Restituční nároky měly nominální hodnotu vycházející z ceny zabaveného pozemku v roce 1991.

6. Zákon č. 253/2003 Sb., kterým byl změněn zákon o půdě (dále jen „novela zákona“) byl [nabyl účinnosti] dne 6. srpna 2003 (viz § 41 níže). Ten stanovil, že pokud fond nevypořádá právo na náhradní pozemek do 31. prosince 2005, nebo ve lhůtě dvou let, byl-li nárok odkoupen po vstupu novely zákona v účinnost, právo zanikne a oprávněné osobě zůstane pouze právo na peněžitou náhradu ve výši nominální hodnoty nároku. Ke konci roku 2005 bylo mnoho restitučních nároků stále nevypořádaných.

7. Dne 7. června 2005 presidium fondu přijalo utajenou vnitřní směrnici, dle které bude fond uzavírat smlouvy na převod pozemků s osobami, které stejně jako někteří ze stěžovatelů podaly proti fondu žaloby. Tato praxe byla ukončena dne 1. července 2005. Když sdělovací prostředky tuto měsíc trvající praxi na podzim roku 2005 odhalily, popsaly ji jako spekulaci s restitučními nároky ve fondu. Podle sdělovacích prostředků měly z této praxe prospěch především osoby, které o směrnici věděly a žalobu podaly po 7. červnu 2005, a to včetně několika přátel vedoucích pracovníků fondu. V důsledku zveřejnění této praxe byli čtyři vedoucí pracovníci fondu propuštěni a dne 16. listopadu 2005 odstoupil ministr zemědělství. Fond následně začal podávat návrhy na zahájení řízení s cílem určení neplatnosti těchto smluv o převodu.

B. Stížnosti podané Jaroslavem Čadkem

1. Stížnost č. 31933/08

8. V období od 7. března do 29. dubna 2005 koupil stěžovatel řadu restitučních nároků na náhradní pozemky. Dne 30. června 2005 podal proti fondu žalobu, kterou se domáhal převodu konkrétních pozemků jako vypořádání svých restitučních nároků.

9. Dne 6. října 2006 Obvodní soud pro Prahu 8 jeho nárok zamítl a rozhodl, že jeho restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 28. března 2007 potvrdil rozsudek Městský soud v Praze, ale z jiných důvodů. Rozhodl, že stěžovatel neměl nárok na vypořádání svých restitučních nároků soudní cestou, jelikož prioritou fondu bylo vypořádávat původní restituční nároky. Dne 10. srpna 2007 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem, a tím potvrdil názor obvodního soudu. Dne 6. března 2008 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nález Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou.

2. Stížnost č. 60084/08

10. V období od 7. března do 29. dubna 2005 koupil stěžovatel několik restitučních nároků na náhradní pozemky. Dne 30. května 2005 podal proti fondu žalobu, kterou se domáhal převodu konkrétních pozemků jako vypořádání svých restitučních nároků.

11. Dne 22. září 2006 Obvodní soud pro Prahu 10 jeho nároky zamítl a rozhodl, že jeho restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 12. dubna 2007 potvrdil tento rozsudek Městský soud v Praze. Dne 28. srpna 2007 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem. Dne 10. července 2008 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nález Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou.

3. Stížnost č. 6185/09

12. Dne 11. května 2005 koupil stěžovatel několik restitučních nároků na náhradní pozemky. Dne 7. června 2005 podal proti fondu žalobu, kterou se domáhal převodu určitého pozemku jako vypořádání svých restitučních nároků.

13. Dne 14. srpna 2006 zamítl Obvodní soud pro Prahu 4 jeho nárok a rozhodl, že jeho restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 17. ledna 2007 potvrdil tento rozsudek Městský soud v Praze. Dne 30. června 2008 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem. Dne 18. září 2008 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nález Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou.

4. Stížnost č. 52792/09

14. V období od 11. do 19. května 2005 koupil stěžovatel řadu restitučních nároků na náhradní pozemky. Dne 7. června 2005 podal proti fondu žalobu, kterou se domáhal převodu konkrétního pozemku jako vypořádání svých restitučních nároků.

15. Ve svém rozsudku ze dne 27. listopadu 2006 Obvodní soud pro Prahu 9 jeho nárok zamítl a rozhodl, že jeho restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 11. července 2007 potvrdil tento rozsudek Městský soud v Praze. Dne 30. června 2008 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem. Dne 25. června 2009 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nálezný Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou.

5. Stížnost č. 53518/09

16. Dne 11. května 2005 koupil stěžovatel několik restitučních nároků na náhradní pozemky. Dne 7. června 2005 podal proti fondu žalobu, kterou se domáhal převodu konkrétních pozemků jako vypořádání svých restitučních nároků.

17. Ve svém rozsudku ze dne 2. října 2007 Obvodní soud pro Prahu 5 jeho nárok zamítl a rozhodl, že jeho restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 10. února 2008 potvrdil tento rozsudek Městský soud v Praze. Dne 5. března 2009 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelem. Dne 8. července 2009 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nálezný Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelem jako zjevně neopodstatněnou.

18. Restituční nároky koupené stěžovatelem v rámci pěti stížností stály celkem 12 184 153 Kč (487 366 €). Nároky byly vypořádány peněžitou náhradou ve výši 6 651 909 Kč (266 076 €), která odpovídala jejich nominální ceně.

C. Stížnost č. 46696/09 podaná Hanou Puchtovou

19. Stěžovatelka byla od roku 2003 zemědělcem. Několik restitučních nároků na náhradní pozemky koupila v letech 2004 a 2005 a jeden dne 17. června 2003. Celková nominální cena byla 2 030 605 Kč (81 224 €), ale stěžovatelka zaplatila 2 984 824 Kč (119 393 €). Dne 14. července 2005 podala proti fondu žalobu, kterou se domáhala převodu konkrétních pozemků jako vypořádání svých restitučních nároků.

20. Ve svém rozsudku ze dne 31. července 2006 Okresní soud v Klatovech její nárok zamítl a rozhodl, že její restituční nároky zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 8. listopadu 2006 potvrdil tento rozsudek Krajský soud v Plzni. Dne 23. srpna 2007 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelkou. Dne 12. března 2009 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nálezný Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelkou jako zjevně neopodstatněnou.

21. Stěžovatelka obdržela peněžitou náhradu ve výši 1 307 740 Kč (52 310 €) za své restituční nároky a měla právo na zbytek nominální hodnoty svých restitučních nároků.

D. Stížnost č. 10185/10 podaná Ústavem pro strukturální politiku v zemědělství, a. s.

22. Stěžovatelskou společností je obchodní společnost podle českého práva. Ve dnech 19. dubna a 3. června 2005 uzavřela stěžovatelská společnost dvě smlouvy, na jejichž základě koupila za blíže neurčenou cenu restituční nároky na náhradní pozemky. V blíže neurčený den podala stěžovatelská společnost proti fondu žalobu, kterou se domáhala převodu konkrétního pozemku jako vypořádání svých restitučních nároků. Na základě smlouvy uzavřené dne 1. července 2005 převedl fond na stěžovatelskou společnost vlastnické právo k pozemku

v ceně 277 903 Kč (11 579 €). Následně bylo soudní řízení ukončeno, jelikož věc byla vyřešena.

23. V blíže neurčený den podal fond proti stěžovatelské společnosti žalobu, kterou se domáhal určení vlastnického práva k převedenému pozemku a ve které tvrdil, že smlouva je neplatná.

24. Dne 9. června 2006 rozhodl Okresní soud v Chebu, že vlastníkem pozemku je fond. Soud rozhodl, že smlouva je neplatná, neboť fond nenabídl pozemek k prodeji veřejnou nabídkou před tím, než ho převedl na stěžovatelskou společnost, a tím protiprávně vyloučil další potenciální oprávněné osoby. Dne 23. května 2007 potvrdil tento rozsudek Krajský soud v Plzni, který se ztotožnil s výrokem okresního soudu. Dne 7. května 2009 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelskou společností. Dne 6. srpna 2009 odmítl Ústavní soud s odkazem na svůj nálezný Pl. ÚS 6/05 (viz § 42 níže) ústavní stížnost podanou stěžovatelskou společností jako zjevně neopodstatněnou.

25. Stěžovatelská společnost nežádala peněžitou náhradu na vypořádání svých restitučních nároků.

E. Stížnost č. 42151/10 podaná Ivem Pastorkem a Viktorem Pavlíčkem

26. V období od 2. února do 31. března 2005 koupili stěžovatelé několik restitučních nároků na náhradní pozemky za tím účelem, aby získali pozemky v Praze k vybudování zdravotnického centra. Celková nominální hodnota restitučních nároků činila 5 084 404 Kč (211 850 €); stěžovatelé zaplatili 14 092 500 Kč (563 700 €). Dne 25. května 2005 podali proti fondu žalobu, kterou se domáhali převodu konkrétních pozemků jako vypořádání svých restitučních nároků.

27. Ve svém rozsudku ze dne 23. května 2007 Obvodní soud pro Prahu 4 jejich restituční nároky zamítl a rozhodl, že tyto zanikly ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona. Dne 17. dubna 2008 potvrdil tento rozsudek Městský soud v Praze. Dne 18. listopadu 2009 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovateli. Dne 18. března 2010 odmítl Ústavní soud ústavní stížnost podanou stěžovateli jako zjevně neopodstatněnou.

28. První stěžovatel obdržel peněžitou náhradu ve výši 2 351 442 Kč (94 050 €) a za zbytek svých restitučních nároků peněžitou náhradu nepožadoval. Druhý stěžovatel o peněžitou náhradu nežádal.

F. Stížnost č. 3167/11 podaná společností Landštejn, s. r. o.

29. Stěžovatelská společnost je zemědělským podnikem. Dne 27. května 2005 uzavřela smlouvu, na jejímž základě koupila za blíže neurčenou cenu restituční nároky na náhradní pozemky, jejichž nominální cena činila 1 247 292 Kč (51 971 €). Na základě smlouvy uzavřené dne 1. července 2005 převedl fond na stěžovatelskou společnost pozemky v ceně 733 906 Kč (29 356 €) jako částečné vypořádání nároku. Stížnost se týká pouze této části nároku.

30. Dne 17. prosince 2005 podal fond proti stěžovatelské společnosti žalobu, kterou se domáhal určení vlastnického práva k převedenému pozemku a ve které fond tvrdil, že smlouva je neplatná. Dne 30. října 2007 rozhodl Okresní soud v Jindřichově Hradci, že vlastníkem pozemků je fond. Soud rozhodl, že smlouva je neplatná, neboť fond nenabídl pozemek k prodeji veřejnou nabídkou, a tím protiprávně vyloučil další potenciální oprávněné osoby. Dne 27. února 2008 potvrdil tento rozsudek Krajský soud v Českých Budějovicích, který se ztotožnil s výrokem okresního soudu. Dne 17. března 2010 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelskou společností. Dne 10. června 2010 odmítl Ústavní soud ústavní stížnost podanou stěžovatelskou společností jako zjevně neopodstatněnou.

31. Stěžovatelská společnost obdržela za své restituční nároky peněžitou náhradu ve výši 733 906 Kč (29 356 €).

G. Stížnost č. 20939/11 podaná Jarmilou Vorlíčkovou

32. Dne 17. září 1997 koupila stěžovatelka restituční nárok na náhradní pozemky za cenu 56 248 Kč (2 344 €), která odpovídala nominální ceně. Měla v úmyslu koupit pozemek, na kterém by mohla pro soukromé účely chovat koně.

33. Dne 21. ledna 1998 potvrdil fond žádost stěžovatelky o převod konkrétního pozemku, ale informoval ji, že převod nemůže uskutečnit do doby, než bude mít k dispozici veškeré potřebné podklady týkající se příslušného územního plánu. Dne 2. února 1998 napsala stěžovatelka fondu, že ho žádá o bezodkladné vypořádání jejího nároku.

34. Dne 8. listopadu 2005 podala stěžovatelka proti fondu žalobu, kterou se domáhala převodu konkrétního pozemku jako vypořádání svého restitučního nároku.

35. Fond převedl pozemek dne 12. prosince 2005 městu Tanvald. Následně podala stěžovatelka proti fondu žalobu, kterou se domáhala určení, že smlouva o převodu je neplatná.

36. Dne 27. dubna 2007 Okresní soud v Jablonci nad Nisou jejímu návrhu vyhověl a prohlásil smlouvu o převodu za neplatnou. Ve svém rozsudku ze dne 26. června 2008 Krajský soud v Ústí nad Labem návrh stěžovatelky zamítl, ale rozhodl, že její restituční nárok na převod pozemku zanikl ke dni 31. prosince 2005 podle novely zákona, a stěžovatelka tedy neměla žádný zájem na tom, aby byla smlouva o převodu prohlášena za neplatnou. Dne 12. května 2010 odmítl Nejvyšší soud dovolání podané stěžovatelkou. Dne 14. září 2010 odmítl Ústavní soud ústavní stížnost podanou stěžovatelkou jako zjevně neopodstatněnou.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“)

37. Tento zákon mimo jiné upravuje navrácení určitého zemědělského a jiného majetku, který přešel nebo byl převeden na stát nebo na jiné právnické osoby v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990.

38. Ustanovení § 11 stanoví, že pokud pozemek oprávněné osobě vydat nelze, například z důvodu zastavení pozemku, fond převede přiměřený majetek vlastněný státem, nacházející se pokud možno ve stejné oblasti, oprávněné osobě, pokud tato s tím souhlasí.

39. Podle § 16 pokud nelze pozemek vydat oprávněné osobě a zároveň jí nelze poskytnout náhradu převedením jiného pozemku, má tato osoba za určitých podmínek právo na peněžitou náhradu.

40. Podle § 28a se peněžitá náhrada vypočítává z ceny zabaveného majetku ke dni 24. června 1991, která je odhadnuta v souladu s právními předpisy účinnými v předmětné době.

41. Zákon č. 253/2003 Sb., kterým byl změněn zákon o půdě (dále jen „novela zákona“), byl schválen dolní komorou Parlamentu dne 22. května 2003 a nabyl účinnosti dne 6. srpna 2003. Tento zákon stanoví, že právo na převod náhradního pozemku fondem podle § 11, které nebylo vypořádáno do dvou let od rozhodnutí o existenci restitučního nároku, zaniká a že žadatel má pak nárok pouze na peněžitou náhradu podle § 28a. Pokud jde o nároky, o nichž bylo rozhodnuto před nabytím účinnosti novely zákona, právo na náhradní pozemky zaniklo ke dni 31. prosince 2005.

B. Nález Ústavního soudu ze dne 13. prosince 2005 (Pl. ÚS 6/05)

42. Ústavní soud zrušil lhůtu stanovenou novelou zákona pro vypořádání nároků původních oprávněných osob na převod náhradního pozemku z toho důvodu, že tato lhůta porušovala článek 1 Protokolu č. 1. Rozhodl, že vzhledem ke skutečnosti, že fond nevypořádával zbývající nároky účinně – nenabízel dostatečné množství pozemků pro převod a neexistoval žádný účinný právní prostředek nápravy pro uplatnění těchto nároků –, platná lhůta zbavovala oprávněné osoby jejich nároků, které tvořily legitimní očekávání podle článku 1 Protokolu č. 1. Soud však odlišil situaci původních oprávněných osob od osob, které získaly restituční nároky od těchto původních oprávněných osob na základě smlouvy. Soud uvedl, že pouze práva původních oprávněných osob byla porušena, protože postupníci si museli být vědomi potíží při vypořádání restitučních nároků a s tím spojených rizik, a v jejich případě tedy nebylo možné hovořit o legitimních očekáváním.

C. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2007 (sp. zn. 28 Cdo 436/2007)

43. Nejvyšší soud výše uvedené rozhodnutí Ústavního soudu dále rozvedl a rozhodl, že lhůta pro vypořádání nároků na náhradní pozemky se nepoužije v případě zemědělců, kteří pozemky potřebují pro svou vlastní zemědělskou činnost, i když nebyli původními oprávněnými osobami. Nejvyšší soud rozhodl, že právo na náhradní pozemky představovalo „majetek“ podle článku 1 Protokolu č. 1 a že novela zákona, která v praxi zbavila zemědělce tohoto práva, nezachovala spravedlivou rovnováhu mezi soupeřícími zájmy. Soud odlišil situaci zemědělce, který pozemek potřebuje pro svou vlastní zemědělskou činnost, což bylo v souladu s cílem a účelem zákona o půdě, a situaci osob, které obchodují s pozemky a jejichž obchodní činnost zahrnovala určitá rizika.

D. Zpráva Nejvyššího kontrolního úřadu České republiky č. 3/2003

44. V letech 2002 a 2003 provedl Nejvyšší kontrolní úřad kontrolu ve fondu a mimo jiné zjistil, že došlo k několika nedostatkům ve způsobu, jakým fond řešil restituční nároky. NKÚ uvedl, že nabídka pozemků ze strany fondu za účelem vypořádání restitučních nároků byla omezená a že fond upřednostňoval prodej pozemků před jejich použitím k vypořádání restitučních nároků. NKÚ zjistil i další nedostatky ve způsobu, jakým bylo podle zákona o půdě převáděno vlastnictví pozemků.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. SPOJENÍ STÍŽNOSTÍ

45. Soud má za to, že vzhledem k společným skutkovým a právním okolnostem by měly být stížnosti spojeny podle článku 42 odst. 1 jednacího řádu Soudu.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1

46. Stěžovatelé namítají, že byli zbaveni svého majetku, tj. pozemků nebo nároků na náhradní pozemky, v rozporu s článkem 1 Protokolu č. 1, který zní:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

A. K přijatelnosti

47. Vláda tvrdí, že stěžovatelé měli podat proti státu žaloby na náhradu škody a vyčkat rozhodnutí o nich.

48. Soud uvádí, že ve stížnostech č. 31933/08, 60084/08, 6185/09, 46696/09, 52792/09, 53518/09, 42151/10 a 20939/11 stěžovatelé namítají, že novela zákona je zbavila jejich práva na získání pozemků od státu výměnou za jejich restituční nároky. Všichni stěžovatelé podali žaloby odpovídající okolnostem jejich jednotlivých případů a těmito žalobami se snažili uplatnit své právo na náhradní pozemky. Ve všech případech byly jejich nároky nakonec zamítnuty Ústavním soudem, který rozhodl o ústavnosti novely zákona.

49. Soud má tedy za to, že tyto stížnosti jsou podstatně odlišné od situace ve věci *Lesní společnost Přimda, a. s., proti České republice*, č. 11997/05, rozhodnutí ze dne 21. září 2010, na kterou odkazuje vláda. V tomto případě stěžovatelská společnost koupila od státu majetek na základě smlouvy, která byla následně soudy prohlášena za neplatnou. Bylo tedy přiměřené požadovat, aby stěžovatelská společnost podala žalobu na náhradu škody proti státu, který na společnost převedl majetek, který převádět nesměl. V projednávaném případě však převody, na jejichž základě stěžovatelé získali svá práva na náhradní pozemky, byly platné a tvrzený zásah je způsobený novým právním předpisem, který stěžovatelé bez úspěchu napadli na všech úrovních až po Ústavní soud. Tím, že využili tohoto prostředku nápravy, nebyli povinni vyzkoušet další prostředky nápravy, které k dispozici sice byly, ale jejichž šanci na úspěch nebyla o nic pravděpodobnější (viz *McFarlane proti Irsku*, č. 31333/06, rozsudek velkého senátu ze dne 10. září 2010, § 107).

50. Soud tedy zamítá námitku vlády týkající se nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy v případě těchto stížností.

51. Pokud jde o stížnosti č. 10185/10 a 3167/11, stěžovatelské společnosti především namítají, že smlouvy, na jejichž základě získaly od státu pozemky, byly prohlášeny za neplatné. Soud nemusí rozhodovat o tom, zda stěžovatelské společnosti vyčerpaly všechny účinné vnitrostátní prostředky nápravy této námítky, protože je v každém případě tato námitka zjevně neopodstatněná, a to z následujících důvodů.

52. Stěžovatelské společnosti uzavřely s fondem, na jejichž základě nabyly vlastnické právo k určitým pozemkům. Tyto smlouvy však byly později prohlášeny za neplatné. Soud opakuje, že má pouze omezené možnosti, jak se zabývat tvrzenými skutkovými nebo právními nedostatky způsobenými vnitrostátními soudy, a nemůže svým názorem nahradit názor vnitrostátních soudů ohledně vlastnického práva stěžovatelských společností k pozemkům (viz *Jantner proti Slovensku*, č. 39050/97, rozsudek ze dne 4. března 2003, § 32). I kdybychom předpokládali, že rozsudky vnitrostátních soudů zasáhly do práva stěžovatelských společností na majetek, tyto rozsudky měly zákonný základ a byly přiměřené ve vztahu k veřejnému zájmu na ochranu práv skutečných vlastníků. Tyto námitky jsou proto zjevně neopodstatněné.

53. Soud se dále domnívá, že stěžovatelským společností zůstaly zachovány restituční nároky i poté, co byly příslušné smlouvy prohlášeny za neplatné, ale v důsledku novely zákona ztratily své právo na náhradní pozemky. Jelikož se námitka vlády týká rovněž námítky stěžovatelských společností, že jejich práva byla porušena novelou zákona, Soud uvádí, že v roce 2009 bylo v judikatuře Ústavního soudu již dostatečně zavedeno, že novela zákona je v souladu s Ústavou. Za těchto okolností nemá Soud za to, že požadování náhrady škody od státu by stěžovatelským společností přineslo přiměřené vyhlídky na úspěch.

Vláda navíc neposkytla žádné důkazy svědčící o opaku. Soud tedy zamítá námitku vlády týkající se nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy v případě této námítky.

54. Nakonec pokud jde o stížnost č. 20939/11, vláda tvrdí, že stěžovatelka neutrpěla podstatnou újmu, jelikož hodnota restitučního nároku, který dosud nebyl vypořádán, činila pouze 13 859,40 Kč (550 €).

55. Stěžovatelka nesouhlasí a uvádí, že toto byla nominální hodnota nároku vypočtená na základě ceny pozemku v roce 1991. Její zbývajícím nárok byl ve výši 23 210 €, což byla dle znaleckého posudku aktuální cena pozemku.

56. Soud shledává, že stěžovatelka nenamítá nezaplacení zbývajícím nároku v jeho nominální hodnotě, na což měla podle vnitrostátního práva i nadále po roce 2005 právo, nýbrž ztrátu svého nároku na náhradní pozemky, jejichž reálná hodnota byla podstatně vyšší než nominální hodnota restitučního nároku. Za těchto okolností se Soud domnívá, že aktuální cena předmětného pozemku není nedůležitá. Soud tedy zamítá námitku vlády.

57. Soud konstatuje, že námitka, podle které zrušení práva na náhradní pozemky za restituční nároky porušilo právo stěžovatelů na majetek, není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná z žádných jiných důvodů. Je proto třeba ji prohlásit za přijatelnou.

B. K odůvodnění

1. Tvrzení stran

58. Stěžovatelé tvrdí, že vydáním novely zákona vláda porušila jejich právo na majetek, protože po roce 2005 již neměli nárok na náhradní pozemky. Podle nich právo na získání náhradních pozemků je „majetkem“ podle článku 1 Protokolu č. 1 a novela zákona je tohoto majetku zbavila, aniž existoval jakýkoliv důvod veřejného zájmu. Zároveň neměli možnost získat náhradní pozemky do konce roku 2005, a to z důvodu nečinnosti fondu, který nenabízel v rámci systému převodů dostatečné množství pozemků. Peněžitá náhrada, na kterou měli nárok i po roce 2005, navíc představovala pouze zlomek ceny pozemku, na který měli nárok.

59. Vláda tvrdí, že k žádnému zásahu do práva stěžovatelů na majetek nedošlo, neboť novela zákona zrušila pouze jednu z možností, jak mohlo dojít k vypořádání restitučních nároků, ale nijak se nedotkla nároků jako takových. V každém případě byl tvrzený zásah zákonný a sledoval veřejný zájem. Cílem novely zákona bylo dovést proces vypořádání restitučních nároků, který běžel již léta, do konce. Jedním z důvodů, proč se tento proces tak vlekl, byla skutečnost, že oprávněné osoby nebyly ochotné hlásit se o pozemky nabízené fondem a raději čekaly na nabídku lepších pozemků.

60. Pokud jde o otázku přiměřenosti, vláda zdůrazňuje, že stěžovatelé nejsou původními oprávněnými osobami. V době koupě svých nároků věděli o uplynutí lhůty pro právo na náhradní pozemky. I nadále měli právo na peněžitou náhradu, jejíž výše nemůže být považována za symbolickou, jelikož často dosahovala řádů milionů korun. Navíc byla většina ostatních restitučních nároků stěžovatelů vypořádána převodem náhradních pozemků.

2. Hodnocení Soudu

a) Obecné úvahy

61. Soud se předně domnívá, a o tomto zároveň není mezi stranami sporu, že restituční nároky stěžovatelů představují „majetek“ ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1. Vláda však tvrdí, že k zásahu do tohoto majetku v důsledku novely zákona nedošlo.

62. Soud poznamenává, že před rokem 2005 měly podle zákona o půdě oprávněné osoby především právo na vrácení zabaveného majetku. Pokud toto nebylo možné, měly právo na převod rovnocenného pozemku. Právo na peněžitou náhradu měly pouze tehdy, pokud nebylo možné vypořádat jejich nárok převodem jiného majetku. Zákon o půdě zjevně dával přednost přidělení náhradních pozemků před peněžitou náhradou, ale právo na tento převod pozemků bylo následně zrušeno novelou zákona.

63. Soud se tedy domnívá, že novela zákona představovala zásah do majetku stěžovatelů, konkrétně do jejich restitučních nároků, které bylo možné vypořádat po vydání novely zákona pouze ve formě peněžité náhrady.

64. Na druhou stranu se Soud nedomnívá, že novela zákona zbavila stěžovatele nějakého majetku. Jejich restituční nároky byly i nadále platné a jejich nominální hodnota zůstala nedotčena. V daném případě tedy není druhá věta článku 1 Protokolu č. 1 použitelná.

65. Soud poznamenává, že daná situace není ani typickým případem úpravy užívání majetku ve smyslu třetí věty článku 1 Protokolu č. 1. Soud tedy posoudí daný případ ve světle první normy stanovené v první větě prvního odstavce, která má všeobecný charakter a formuluje zásadu pokojného užívání majetku (viz *Iatridis proti Řecku* [velký senát], č. 31107/96, § 55, ESLP 1999-II). Bez ohledu na to, zda je případ posuzován podle třetí nebo první věty, jakýkoliv zásah musí být zákonný, sledovat legitimní cíl a musí zachovat „spravedlivou rovnováhu“ mezi všeobecným zájmem společenství a požadavky ochrany základních práv jednotlivce. Musí zejména existovat rozumný vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz *Herrmann proti Německu*, č. 9300/07, rozsudek velkého senátu ze dne 26. června 2012, § 74, a *Bruncrona proti Finsku*, č. 41673/98, rozsudek ze dne 16. listopadu 2004, § 66-67).

66. Soud se domnívá, že zásah jednoznačně vycházel ze zákonného základu, konkrétně novely zákona.

67. Pokud jde o legitimní cíl sledovaný novelou zákona, Soud opakuje, že pojem „veřejného zájmu“ je nutně obsáhlý (viz *Maria Atanasiu a ostatní proti Rumunsku*, č. 30767/05 a 33800/06, rozsudek ze dne 12. října 2010, § 166), a Soud tedy uznává, že cíl uvedený vládou, tj. ukončit proces, který vedl v minulosti ke spekulacím, je legitimní. Na druhou stranu to nelze považovat za obzvláště naléhavý cíl, a to zejména vzhledem k nedostatečnému vysvětlení toho, jak vlastně byla délka restitučních řízení před novelou zákona na újmu veřejnému zájmu. Zdá se, že délka řízení byla na újmu především oprávněných osob, jako jsou například stěžovatelé, jak dokazuje stížnost č. 20939/11.

68. Zbývá posoudit, zda prostředky použité při sledování tohoto cíle byly přiměřené. Při hodnocení přiměřenosti v případě jednotlivých stížností je Soud veden následujícími zásadami.

69. Soud připomíná svou ustálenou judikaturu, ve které se podrobně zabýval otázkou velmi širokého prostoru pro uvážení, jenž byl poskytnut vnitrostátním orgánům v restitučních věcech, a ve které rozhodl, že bude respektovat posouzení zákonodárce ohledně toho, co je přiměřené ve veřejném zájmu, pokud tomuto posouzení zjevně nechybí rozumné opodstatnění (viz *Jahn a ostatní proti Německu*, č. 46720/99, 72203/01 a 72552/01, rozsudek velkého senátu ze dne 30. června 2005, § 91; *Velikovi a ostatní proti Bulharsku*, č. 43278/98, 45437/99, 48014/99, 48380/99, 51362/99, 53367/99, 60036/00, 73465/01 a 194/02, rozsudek ze dne 15. března 2007, § 168-69 a 180; *Maria Atanasiu a ostatní*, cit. výše, § 172; a *Kroutilikovi a ostatní proti České republice*, č. 14256/05, rozhodnutí ze dne 28. června 2011).

70. Soud uvádí, že většina stěžovatelů v projednávaném případě koupila restituční nároky po vydání novely zákona a věděla o tom, že jejich nároky na náhradní pozemky byly nejisté a že mají zaniknout ke konci roku 2005 (viz *Almeida Ferreira a Melo Ferreira proti Portugalsku*, č. 41696/07, rozsudek ze dne 21. prosince 2010, § 34). Přijali tedy riziko, které

je vlastní podnikatelské činnosti, jako je například obchod s pozemky (viz obdobně *Pine Valley Developments Ltd a ostatní proti Irsku*, rozsudek ze dne 29. listopadu 1991, § 59, Série A č. 222). Soud dodává, že v případě zemědělců byly negativní důsledky novela zákona zmírněny rozhodnutím Nejvyššího soudu (viz § 43 výše), který rozhodl, že novela zákona není použitelná na zemědělce, kteří potřebují pozemky pro svou vlastní zemědělskou činnost.

71. Na druhou stranu Soud poznamenává, že fondu trvalo dlouho, než nabídl pozemky pro vypořádání restitučních nároků, a že došlo k nedostatkům v rámci řízení (viz § 42 a 44 výše). Stěžovatelé byli zanecháni v nejasném postavení a v nejistotě po dlouhou dobu ohledně toho, zda náhradní pozemky skutečně získají. To na ně mohlo klást nepřiměřené břemeno. Soud shledal takové břemeno nepřiměřeným v případě, kdy nejistota trvala několik let (viz mezi jinými *Lyubomir Popov proti Bulharsku*, č. 69855/01, rozsudek ze dne 7. ledna 2010, § 123, ve kterém stěžovatel čekal 12 let, a *Ramadhi a ostatní proti Albánii*, č. 38222/02, rozsudek ze dne 13. listopadu 2007, § 83, ve kterém stěžovatel čekal 11 let). Soud tedy vezme v úvahu dobu od okamžiku, kdy stěžovatelé získali restituční nároky, do zániku jejich nároku na náhradní pozemky, ve většině případů jde o konec roku 2005.

72. Rovněž je zásadní vzít v úvahu, že stěžovatelé nebyli zbaveni svého majetku, neboť stále měli nárok na peněžitou náhradu (viz naopak *Maria Atanasiu a ostatní*, cit. výše, § 193). Uvedená náhrada dosahovala výše hodnoty restitučního nároku – „majetku“ ve smyslu článku 1 Protokolu č. 1 – podle zákona o půdě z roku 1991. Výše náhrady, jejíž platbu stát zaručil, vycházela z ceny pozemků v roce 1991. Soud opakuje, že článek 1 Protokolu č. 1 nestanoví pro smluvní státy žádné omezení jejich svobody určit rozsah navrácení majetku zabaveného před ratifikací Úmluvy a jeho podmínky (viz *Kopecký proti Slovensku* [velký senát], č. 44912/98, § 35, ESLP 2004-IX). Je pravdou, že stěžovatelé tvrdí, a může tomu tak i být, že náhradní pozemky měly mnohem vyšší cenu, ale Soud uvádí, že rozdíly mezi dvěma možnostmi vypořádání restitučních nároků vznikly pouze z důvodu růstu cen pozemků po roce 1991 v důsledku tržních sil, za něž není obecně možné činit stát odpovědným.

731. I kdyby měl Soud předpokládat, že vzhledem ke složitosti případu musí být peněžitá náhrada v rozumném poměru k ceně náhradních pozemků, na které měli stěžovatelé nárok před vydáním novely zákona, nabízená částka nemohla být považována za tak zjevně nepřiměřenou, že by se zásah stal nepřiměřeným vzhledem k velmi širokému prostoru pro uvážení, který stát požíval. V souvislosti s restitucemi Soud akceptoval i to, že i případy, kdy za zabavený majetek stěžovatelé neobdrželi náhradu žádnou, byly v souladu s Úmluvou, pokud stěžovatelům alespoň nějaký majetek zůstal (viz *Šimonová proti České republice*, č. 73516/01, rozhodnutí ze dne 26. dubna 2005, a *Haškovcová a Věříšová proti České republice*, č. 43905/04, rozhodnutí ze dne 7. prosince 2010). Soud se domnívá, že tato argumentace je plně použitelná i v projednávaném případě, ve kterém sice stěžovatelé přišli o možnost získat náhradní pozemky, ale k úplnému zániku jejich restitučních nároků nedošlo, protože jim zůstalo právo na peněžitou náhradu ve výši nominální hodnoty restitučních nároků.

b) Uplatnění výše uvedených zásad na jednotlivé stížnosti

(i) *Stížnosti č. 31933/08, 60084/08, 6185/09, 52792/09 a 53518/09 podané panem Čadkem*

74. Stěžovatel koupil restituční nároky v období od března do května 2005 za přibližně dvojnásobek jejich nominální hodnoty. Věděl o tom, že jeho právo na náhradní pozemky za pár měsíců zanikne, a podstoupil tedy značné riziko. Místo toho, aby získal pozemky s vysokou hodnotou, obdržel od státu pouze peněžitou náhradu ve výši nominální hodnoty svých restitučních nároků. Soud má za to, že ztráta, kterou utrpěl, je součástí podnikatelského rizika, které podstoupil. Navíc nejistota ohledně toho, zda získá náhradní pozemek nebo pouze peněžitou náhradu, netrvala příliš dlouho.

75. Soud rovněž bere na vědomí tvrzení vlády, že v červnu, červenci a srpnu 2005 fond veřejně nabídl náhradní pozemky v různých částech Prahy v nominální ceně milionů korun. Nelze tedy tvrdit, že nároky stěžovatele nebyly vypořádány z důvodu nečinnosti fondu. Stěžovatel mohl případně považovat tyto pozemky za nevhodné. Soud však uvádí, že vnitrostátní právní předpisy nezaručovaly získání určitého pozemku výměnou za restituční nároky. Taková záruka se ani nemůže opírat o Úmluvu.

76. Tyto úvahy jsou dostatečné pro to, aby Soud dospěl k závěru, že stěžovatel utrpěl pouze malý zásah do svého práva na majetek. Vnitrostátní orgány tedy nepřekročily svůj široký prostor pro uvážení a nejednaly zjevně nepřiměřeně tím, že ukončily možnost získat náhradní pozemky výměnou za koupené restituční nároky.

77. V případě těchto stížností tedy nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

(ii) Stížnost č. 46696/09 podaná paní Puchtovou

78. Stěžovatelka koupila většinu svých restitučních nároků v letech 2004 a 2005, tedy poté, co byla vydána novela zákona. Podstoupila podnikatelské riziko tím, že zaplatila přibližně jedenapůlnásobek nominální hodnoty nároků. Soud nemá za to, že doba, po kterou neměla stěžovatelka jistotu, zda získá náhradní pozemek nebo pouze peněžitou náhradu, která činila méně než dva roky, nebo srovnatelně dva roky v případě nároků, které zanikly po 31. prosinci 2005, je dostatečně dlouhá na to, aby na ni kladla nepřiměřené břemeno.

79. Pokud jde o koupi restitučního nároku stěžovatelkou dne 17. června 2003, Soud poznamenává, že k tomuto dni již byla novela zákona schválena dolní komorou Parlamentu a stěžovatelka si jí tak měla být vědoma. Soud nemá za to, že doba dokonce dvou a půl roku nejistoty ohledně toho, zda bude restituční nárok vypořádán převodem náhradních pozemků, kladla na stěžovatelku nepřiměřené břemeno.

80. Stěžovatelka obdržela od státu náhradu ve výši nominální hodnoty nároků. Ztráta, kterou utrpěla, tedy spadá do rámce podnikatelského rizika, které podstoupila.

81. Vnitrostátní orgány tedy nepřekročily svůj široký prostor pro uvážení a nejednaly zjevně nepřiměřeně tím, že ukončily možnost získat náhradní pozemky výměnou za koupené restituční nároky. K porušení článku 1 Protokolu č. 1 tedy nedošlo.

(iii) Stížnosti č. 10185/10 a 3167/11 podané Ústavem pro strukturální politiku v zemědělství, a. s., a společností Landštejn, s. r. o.

82. Stěžovatelské společnosti koupily restituční nároky za neznámou cenu v období od února do června 2005. Věděly tedy o tom, že jejich právo na náhradní pozemky o pár měsíců později zanikne a že podstupují značné riziko. Veškerá ztráta, kterou utrpěly, spadala do rámce tohoto podnikatelského rizika.

83. Obě stěžovatelské společnosti měly nárok na peněžitou náhradu ve výši nominální hodnoty svých nároků, ale pouze stěžovatelská společnost Landštejn, s. r. o., ji obdržela.

84. Vnitrostátní orgány tedy nepřekročily svůj široký prostor pro uvážení a nejednaly zjevně nepřiměřeně tím, že ukončily možnost získat náhradní pozemky výměnou za koupené restituční nároky. Ani v případě těchto dvou stížností tedy nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

(iv) Stížnost č. 42151/10 podaná pány Pastorkem a Pavlíčkem

85. Stěžovatelé koupili své restituční nároky v únoru a březnu 2005 za přibližně trojnásobek jejich nominální hodnoty. Věděli, že jejich právo na náhradní pozemky o pár měsíců později zanikne, ale výslovně doufali, že získají konkrétní pozemky, na kterých by mohli provozovat své podnikání ve zdravotnictví. Ztráta, kterou utrpěli, tedy souvisí s podnikatelským rizikem, které podstoupili. Nejistota ohledně toho, zda získají náhradní pozemky, trvala pouze několik měsíců.

86. Oba stěžovatelé měli navíc nárok na peněžitou náhradu v nominální výši svých nároků, ale pouze první stěžovatel této možnosti využil.

87. Vnitrostátní orgány tedy nepřekročily svůj široký prostor pro uvážení a nejednaly zjevně nepřiměřeně tím, že ukončily možnost získat náhradní pozemky výměnou za koupené restituční nároky. Ani v případě této stížnosti tedy nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

(v) *Stížnost č. 20939/11 podaná paní Vorlíčkovou*

88. Stěžovatelka koupila restituční nárok za jeho nominální hodnotu v roce 1997 a očekávala, že získá určitý pozemek. V té době nemohla předpokládat, že její právo na náhradní pozemek přiměřené hodnoty od státu bude zrušeno. Soud dále uvádí, že stěžovatelka požádala o náhradní pozemek již v roce 1997. Byla tedy ve stavu nejistoty ohledně toho, zda získá pozemek, více než osm let, což je značná doba.

89. Na druhou stranu Soud uvádí, že v letech 1998 až 2005 stěžovatelka k výkonu svého práva neučinila žádný krok. Ani vydání novely zákona v roce 2003 ji nemotivovalo ke snaze svůj nárok vypořádat. Až dne 8. listopadu 2005, méně než dva měsíce před zánikem svého nároku, podala proti fondu žalobu, kterou se domáhala převodu určitého pozemku. Soud shledává, že nezájem stěžovatelky naznačuje, že novela zákona zasáhla do jejího práva na majetek relativně málo.

90. Soud musí rovněž vzít v úvahu kupní cenu zaplacenou stěžovatelkou, protože nebyla původní oprávněnou osobou, ale příslušný restituční nárok koupila. Vzhledem k tomu, že získala restituční nárok za jeho nominální hodnotu, stěžovatelka žádnou ztrátu neutrpěla, neboť měla nárok na peněžitou náhradu ve stejné výši. Tento aspekt je relevantní při posuzování toho, zda byl ve stěžovatelčině případě překročen jistý „práh strádání“ (viz *Velikovi a ostatní*, cit. výše, § 192). Soud tedy nedospěl k závěru, že by tento práh byl v projednávané stížnosti překročen, a to z toho důvodu, že stěžovatelka má nárok získat za daný nárok kupní cenu, kterou zaplatila.

91. Vnitrostátní orgány tedy nepřekročily svůj široký prostor pro uvážení a nejednaly zjevně nepřiměřeně tím, že ukončily možnost získat náhradní pozemky výměnou za koupené restituční nároky. V případě této stížnosti tedy nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

III. K DALŠÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

92. Stěžovatelé dále namítají, že rozlišení, které Ústavní soud provedl ve svém nálezu Pl. ÚS 6/05, mezi původními oprávněnými osobami a osobami, které koupily nároky na základě smluv, není odůvodněné. Dovolávají se článku 14 Úmluvy.

93. Vláda tvrdí, že toto rozlišování nebylo relevantním diskriminačním důvodem, který by spadal pod pojem „jiné postavení“, a že v každém případě byl rozdíl v zacházení odůvodněný.

94. Soud se domnívá, že rozdíl v zacházení zavedený Ústavním soudem nebyl založen na osobních volbách v tom smyslu, že by tato volba měla být respektována jako osobnostní rysy nějaké osoby, jako je náboženství, politické názory, sexuální orientace nebo sexuální identita, ani nebyl založen na důvodech spočívajících na osobních vlastnostech, které si nemůžeme zvolit, jako je pohlaví, rasa, postižení nebo věk. Rozdíl v zacházení založený na tom, zda je někdo původní oprávněnou osobou, nebo restituční nárok koupil, není relevantním důvodem pro účely článku 14 Úmluvy (viz *Peterka proti České republice*, č. 21990/08, rozhodnutí ze dne 4. května 2010).

95. Z toho vyplývá, že tato námitka je zjevně neopodstatněná a je třeba ji zamítnout podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

96. S odkazem na články 6 a 13 Úmluvy stěžovatelé s vnitrostátními rozhodnutími z různých důvodů nesouhlasí a namítají, že neměli přístup k žádnému prostředku nápravy k ochraně svých práv na náhradní pozemek.

97. Po posouzení námitek předložených stěžovateli Soud s ohledem na veškeré dokumenty, které má k dispozici, a pokud jde o námitky, které spadají do jeho pravomoci, rozhoduje, že z nich nevyplývá žádný náznak porušení práv a svobod stanovených Úmluvou a jejími Protokoly. Z toho vyplývá, že námitky je třeba zamítnout jako zjevně neopodstatněné podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje* o spojení stížností;
2. *prohlašuje* stížnosti za přijatelné, pokud jde o námitky založené na článku 1 Protokolu č. 1 v rozsahu týkajícím se odejmutí práva získat náhradní pozemky za restituční nároky, a ve zbytku za nepřijatelné;
3. *rozhoduje*, že nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 22. listopadu 2012 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Stephen Philips
zástupce tajemnice

Dean Spielmann
předseda

PŘÍLOHA

Stížnost č.	Podaná dne	Jméno stěžovatele datum narození bydliště	Zástupce
31933/08	23. června 2008	Jaroslav ČADEK 27. února 1949 Praha	Ondřej VODÁK
60084/08	28. listopadu 2008	Jaroslav ČADEK 27. února 1949 Praha	Ondřej VODÁK
6185/09	22. ledna 2009	Jaroslav ČADEK 27. února 1949 Praha	Ondřej VODÁK
46696/09	14. srpna 2009	Hana PUCHTOVÁ 12. srpna 1954 Cachrov	Martin VOVSÍK
52792/09	24. září 2009	Jaroslav ČADEK 27. února 1949 Praha	Ondřej VODÁK
53518/09	24. září 2009	Jaroslav ČADEK 27. února 1949 Praha	Ondřej VODÁK
10185/10	12. února 2010	ÚSTAV PRO STRUKTURÁLNÍ POLITIKU V ZEMĚDĚLSTVÍ, A. S.	Miloš JIRMAN
42151/10	13. července 2010	Ivo PASTOREK 26. března 1964 Praha Viktor PAVLÍČEK 1. listopadu 1947 Brno	Radek JONÁŠ
3167/11	3. ledna 2011	LANDŠTEJN S. R. O.	Miloš JIRMAN
20939/11	29. března 2011	Jarmila VORLÍČKOVÁ 6. února 1953 Praha	Zdeněk KUBICA